

Huizing, Annet: **Kako sem po nesreči napisala knjigo.**

Prev. Mateja Seliškar Kenda. Hlebce : Zala, 2016, 144 str.

| M | 3. stopnja |

dekleta, družina, ljubezenski partnerji, matere, očetje, odraščanje, prijateljstvo, smrt, žalovanje, pisanje

Imeniten večgeneracijski roman o odraščanju, o medsebojnih vezeh, o žalovanju in veselju, o spomilih in sprejemanju vsega novega, mimogrede pa tudi priročnik, kako napisati pravo, pravcato knjigo. Roman je nagrajen s srebrnim peresom, prestižnim nizozemskim priznanjem. <http://zalozba-zala.si/?product=kako-sem-po-nesreci-napisala-knjigo>

Spodbude za branje:

- Skorajda še vsa objokana od branja mlade bralce (bralke?!) **3. triletja osnovne šole** nagovarjam, da roman preberejo ... ker ... (Glede joka pa tole: nič hudega, če priznam, da me literarno delo gane do solz. »Solze so živa voda, ki privre iz srca«, po M. Endeju. Delo se najprej dotakne mojega srca, potem šele se mi ga zdi vredno promovirati in – bolj razumno (!) utemeljevati, zakaj ga priporočam v branje.
- Torej, zdaj pa, zakaj knjigo priporočam v branje: (berem s hrbtne strani knjige)
 - *Trinajstletna Katinka si želi, da se ljudem ne bi smilila ali da se vsaj ne bi trapasto obnašali, ko izvedo, da ji je pred desetimi leti umrla mama. Kako in zakaj naj žaluje za mamo? Spominja se je samo po fotografijah in iz pripovedovanja, poleg tega odrašča s skrbnim, ljubečim očetom in mlajšim bratom! Zadnje čase se je oče sicer spoprijateljil z ljubeznivo, nežno in nevsiljivo Dirkje. Katinki je njena družba všeč, si pa niti malo ne želi neke nadomestne mame!*
 - *Katinka ima veliko željo: postati pisateljica. S pomočjo sosede, slavne pisateljice Lidwien, začne pisati o svoji družini, spomilih, doživetjih in občutjih. Lidwien popravlja Katinkina besedila, ostri njene pisateljske in tako tudi njene in celo svoje življenjske čute. (Nasveti za pisanje so natisnjeni v modri barvi in ta del knjige lahko izpade kot priročnik za pisanje ☺. Pisateljica Annet Huizing (1960) v resnici vodi tečaje ustvarjalnega pisanja, piše poučne knjige in recenzije.)*
- Ko mladi roman preberejo, je mogoče razpravljati o marsičem. Najbrž najprej o medsebojnih odnosih v družini, kjer je mama odsotna in seveda nenadomestljiva, težko pa je sprejeti tudi

- očkovo novo partnerico. Poslušam mnenja mladih bralcev. Potem o tem, kaj vse soseda, slavna pisateljica, svetuje Katinki pri pisanju. Kakšne izkušnje imajo s tem mladi bralci? Pričakujem, da marsikateri med njimi poskuša (skrivoma?) tudi pisati.
- Če mladi bralci ne omenijo sami, jih vsekakor opozorim na odlomek, kako soseda pisateljica pomaga 5-letni Katinki in njenemu očku, da se odloči za odhod v malo šolo, čeprav joka, ker »še ni pripravljena«. Odpelje jo v svojo vrtno hišico, kjer piše, in v tej hišici je vse polno knjig. »Poglej,« reče in pokaže na knjige, »to so moji prijatelji. Če znaš brati, nisi nikoli sam in dogaja se ti vse mogoče, kot junakom v knjigah. Zato moraš v šolo. Da se naučiš brati. In seveda pisati. Pisanje je nekaj najboljšega, kar obstaja. V mali šoli začneš z izrezovanjem in lepljenjem črk in vseh mogočih drugih reči, to sodi zraven. Ampak ko enkrat prideš v prvi razred, znaš ob božiču že brati, boš videla. In preden prešteješ do tri, že znaš čisto sama napisati zgodbico.« (No, zaradi tega je ta roman ta hip meni »naj«!)
- Mlade bralce opozorim tudi na to, da soseda pisateljica obdeluje vrt in za pomoč pri tem prosi Katinko. »Il faut cultiver son jardin!«, »Treba je obdelovati svoj vrt« pravi Voltaire (Candide), ki ga razumemo v konkretnem in prenesenem pomenu. V pričujočem romanu gre pravzaprav za urejanje treh »vrtov«: dejanskega vrta, romana, ki ga piše Katinka ter Katinkinega in Lidwieninega življenja. Morda ne gre sploh toliko za »urejanje« kot za sprejemanje vsega, kar nam prinese življenje ... za spoznanje, da življenje – kljub vsemu – teče dalje ... ☺ (No, zaradi teh reči je večplastni roman imenitno večgeneracijsko branje!)

Spodbude za nadaljnje branje:

- Jih ni, ker sem se ponovno lotila tega romana, s poglobljenim branjem zagotovo odkrijem še kaj.